

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1780

гр. София, 27.02.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в закрито заседание на 27.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

като разгледа дело номер **6756** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК.

С Решение № 422 от 26.01.2023 г. съдът отхвърля жалбата на К. Д. И. срещу Решение №358/23.06.2022 г. на КЗД трети специализиран заседателен състав. Във връзка с направени своевременно искания от представители на ответник и конституирана заинтересована страна, за която обжалвания административен акт е благоприятен, при положение, че не е правено искане за освобождаване на жалбоподателя от заплащане на разноски, съдът е възложил заплащането на юрк. възнаграждение.

На 08.02.2023 г. по делото е постъпила молба от К. И., с която иска решението да бъде изменено в частта за разноските, като бъде отменено осъждането за разноски. Навежда аналогия с регламентацията ЗЗДискр, че по тези производства на се дължат такси и практика на ВАС.

Постъпило е становище от юрк. Р., представител на н-к на затвора П., която възразява срещу изменение на решението в частта за разноските, развива аргументи, че разноски се дължат, предвид ангажирания от ГДИН трудов и финансов ресурс във връзка с воденото от И. дело пред АССГ – транспортиране от местата където той изтърпява наказание ЛС, ангажирането на охрана, ангажирането на процесуално представителство от пълномощници на ГДИН.

От Комисия за защита от дискриминация не е получен отговор по искането за отмяна на решението, в частта, с която в полза на комисията са присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение

Съдът счита искането за допустимо, като подадено в срок, но за неоснователно. Молбата е ДОПУСТИМА като подадено в законоустановения срок, предвиден в разпоредбата на чл.248 от ГПК, съгласно която в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за

разноските. Решението е обжалваемо, а молбата относно разноските е подадена в законоустановения срок от страна представила списък на разноските за която изходът от съдебния спор е благоприятен.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА поради следното :

В съответствие с чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако страната е имал такъв, се възстановяват от подалия жалбата.

Разпоредбата на чл.248,ал.1 ГПК постановява, че в срока за обжалване,а ако решението е необжалваемо-в едномесечен срок от постановяването му,съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разноските. Следва да бъде посочено ,че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препаращащата норма на чл.144 АПК-/. Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Пак крайният момент, в който може да се направи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е устните състезания.

Съгласно лл. 53, ал. 1 от ЗЗДскр За производството пред комисията не се събират държавни такси. Следващо, съгласно чл. 75 ал. 2 от същия закон за производствата пред съд не се събират държавни такси, а разноските са за сметка на бюджета на съда. Възражението на молителя за недължимост на разноски предвид специалната разпоредба на чл. 75, ал. 2 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.) също е неоснователно. С нормата на чл. 75, ал. 2 ЗЗДискр. се улеснява достъпа до правосъдие на пострадалите от дискриминационни действия, които са освободени от заплащане на дължимите от тях държавна такса и разноски за водене на делото, но разпоредбата не предвижда изключение от общия принцип за отговорността на направените от насрещната страна разноски по делото. С оглед отхвърлянето на жалбата срещу административния акт, следва и отговорността на жалбоподателя за разноски по общите правила на АПК – чл.143, ал.3 вр. С чл.78, ал.8 от ГПК. Аналогия с посочените съдебни актове в молбата по чл. 248 ат ГПК във ар. чл. 144 от АПК в случая съдът не може да направи, предвид правната материя по които са се развивали съдебни производства пред различни съдилища. Казуистиката по тези спорове са искове на К. И. по ЗИНЗС, който е специален закон и производствата по него. По този закон в исковите производства по него разноски в

полза на ответника не се присъждат. Общото тълкуване на чл. 286, ал. 2 и, ал. 3 от ЗИНЗС води до извод, че същите са специални по отношение на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска означава, че такова не се дължи. В този смисъл е и практиката на ВАС (Решение № 9180 от 17.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 9806/2018 г., III о., Решение № 118 от 7.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 10428/2018 г., III о., и мн. др.) и преобладаващата практика на АССГ. Както съдът посочи производството не е такова по ЗИНЗС, за да се приеме недължимост по закон на разноси към ГДИН, а е такова по реда на ЗЗДискр, за което такава възможност не е предвидена и заплащането на разноси е по общия ред.

Предвид изложеното и на основание чл. 248 от ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането от К. Д. И., затвора В. за изменение на решение № 422 от 26.01.2023 г. в частта за разноските.

Определението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок.

съдия: